

ПРОЛЕТНО ЗАВРЪЩАНЕ

В шпалир от минзухар и кукуряк
най-пролетното село ме приветства.
Там, в локвите от вчерашния сняг,
изкваква като жабче мойто детство.

До вратника ни,
сготвили змийче,
за пир се стягат уличните котки.
И чувам в двора дядо как сече
изсъхналите клони
и животи.

А новия живот с накъдрен плач
козата от утробата си пъди.
Две лястовици от зори до здрач
тавана ни крадат в дома си бъдещ.

Допрял сърце до голите асми,
потаен сок на слънцето ме качва...
Добре че баба точно в този миг
примамва ме с най-вкусното колаче.

И аз се връщам,
малък и голям,
реален и разпътно невъзможен –
хем детския си спомен да доям,
хем да закърпя зимната си кожа.

БЯЛА НАДЕЖДА

Светлината е станала колкото семчица грозде,
тишината е станала колкото шепа памук.
Пада лъскаво черно перо във небесните положии,
във които се мъти яйцето на белия юг.

По ръцете ми плъзва ръжда като слънчева риза,
във очите ми няколко кончета диви пасат.
Аз събирам живота си в няколко дни и излизам
от ръцете, очите и кроткия есенен град.

Нямам повече думи. И думите вече не стигат.
Нека бъда начало или да съм краят на ден.
Да тежа като ред от онази забравена книга,
във която светът е изгубен и после спасен.

Да съм залък от пита или премълчавана жажда
и едно позвъняване в края на глух телефон,
и един лотариен билет, полетял като сажда
над златистата пустош на сивия есенен ден.

Тишината тогава ще има сърце на пшеница
и стъблото на хляба – ръчички на спящо дете.
И на някоя гнила, ръждясала болнична жица
белокрила надежда сред черното ято ще спре.

НЕ СЪМ АКТРИСА (THE END)

не съм актриса
сигурно съм скучна
такава романтична попивателна
на всичките му гами от несбъдвания
и с пръст в несподелените му тайни
не се коря
не се коря
не се коря
обичам всеки миг от самотата си
до вик
муха
и снимката безименна
до лодката загубила посоката
не съм била
но някъде ме има
в дъждовните пейзажи на веслата
превърнах се във тяхна идентичност
и дишам през най-дългите им белези
болят ме раменете и палитрите
от силата
с която тичам гърбом
за да осъмна на гърба му в сянката
до гърлото на двойната му същност
това е лошо кино
няма зрители
билети second hand не се продават
екраните са малки до зеница
и лентата ръждяса от сълзите ми

Валентин Дишев, гр. Благоевград

Награда на Община Кюстендил за цялостно творчество

И ВСИЧКО

Аз, лудият (отвъд комичната си плът)
смъртта подреждам (в мрежата, предхождана
от мрежата на мрежата, предизвестяваща
пространствата на тялото:
създадено за тлен – и от нетленното
родено, измислица за сън, на сън
роден преди еони, безчислени,
неизчислими – в нощ и в ден –
на вяра мит и на надеждата предел).

Аз, лудият (отвъд застиналите пози)
подреждам свят (възможното приемам,
съществуващото, броимо и броено,
и безпътно, перипъл на
лишеното от смисъл, убогото
без свян и горест, и плоско:
като длан, закриваща очите, тъй
жаждащи и хоризонт, и друга мяра, невидима
и ласкава безбрежност... приемам и прекрачвам).

Аз, лудият, не си отивам:
не съдя и не искам. Съм.

Анна Лазарова, гр. Велинград

Награда за млад автор на Младежки информационно-консултантски център - Кюстендил

ИЗХОД

От вярата останаха подковите,
бравата на вратата и шпионката.
И време е да спрете да се ровите –
пътеки не минават през отломките.

Когато се налага, ще копаем
и ще простим на Господ за оцета.
Каквото е преминало, вода е
и с нея си измиваме ръцете.

А някои все пак ще ни запомнят
немити и с горчилка между пръстите,
но ще ни правят по неволя помени,
за да е ясно, че не сме от мръсните.

Сега обаче съм сама зад входа
на калната ни вече земна къща.
Вратите са отминала природа,
в която не умеем да се връщаме.

Пред празния ни дом стоят семейства
с децата си. Аз гледам през шпионката.
- Адаме, вече трябва да се действа!
- Да, Ева, окачи без мен иконата.

*Мария Панайотова, гр. София
Награда на читалище „Братство 1869“ гр. Кюстендил*

ХЛАПАКЪТ С ПРАЗНИЯ КОРЕМ

Висок до лакътя ми само,
с тревичка в рижия перчем,
върви до лявото ми рамо
хлапакът с празния корем.

Вратле източил, с къса ризка,
в протрит безцветен панталон
и с две очи - небе разплискали,
но с груб език, език-жаргон,

невръстното момче отваря
капака на казан за смет
с надеждата да изпревари
бездомник друг, безхлебник клет.

Претърсва с детските си пръсти
остатъци от сит разкош.
Старица спира и се кръсти:
- И днес ли срещам те, Гаврош ?

Гаврошът, нищо не намерил,
отново тича покрай мен.
С въпроси остри ме замерва
навъсен празничният ден.

Пазете се! Краде! – се врязва
в душата ми фалцетен глас.
А детските очи ме стряскат
с друг вик: Не съм ли като вас?

До ъгъла вървиеме двама.
А там – усмихнат баничар.
И с баничка една отсрамвам
срама, звънтящ като шамар.

Посяга, но уплашен гледа
хлапакът с празния корем.
А после с поглед слънчогледен
ме кани двама да ядем.

Ваня Велева, гр. Ямбол

Награда на читалище „Пробуда 1961“ гр. Кюстендил

ДО МОЯ ПСИХИАТЪР

Исках да призная, че отдавна
имам пристъпи на нежност.
Нямат адресат, не е летално.
Признаците? Тиха безметежност.

Времето ненужно разпилява
някаква износена оферта.
Няма път, а думите презряват
като плод в утробата на делва.

Няма го отвътре да ме топли
огънят на сухите вършини.
Мисълта ми е бръснач наточен,
няма във съня ми мед и вино.

Всичко е по план и със причина.
Гоня себе си и се надскачам.
Вечери - в зазидана камина,
няма да омеся тук погача.

Някъде в кьошетата прикрита
някогашната любовна прежда -
прашна, избеляла от боите,
нощем ми изглежда още нежна.

Ала щом небето се прошари
и луната си сбере лъчите,
нежността ми слънце ще попари
и ще се прощавам със мечтите.

Исках да призная, че отдавна
имам пристъпи на нежност.
Нямат адресат, не е летално,
полъх плах от спомени крайбрежни.

Андрей Андреев, гр. София

Награда на Информационен център Европа Директно - Кюстендил

СВЯТ НА ЖИВИ И МЪРТВИ

Отшумява светът, изстънява
като есенни ранни мъгли.
Смут. Възходи. Падения. Слава.
Сякаш никога не са били.
От небето на мъртвите грее
неразбран, ала чист хоризонт.
Но защо ние – живи – живеем
не по техния знак и закон?
А забравата трупа и трупа
над гробовете бурен и прах.
И не знаем с какво да откупим
свойте много вини пред тях.
Дали нещо природата сбърка,
или Господ Бог в нещо сгреши,
та и рай са създали, и пъкъл
във човешките наши души?
Но не чувам отникъде нищо,
както всички живели преди.
Светят само високи огнища
между скръбни далечни звезди.
Свят на живи и мъртви – измама
или истина – с образ и глас...
И се чува свистенето само
на лъчи, устремени към нас.

КОМА

Светът е в кома,
на командно дишане,
Любовта е бездомница,
скита и рови по кофите,
търси трохички надежда,
после сяда на стълбите,
проси милостиня пред църквата.
Светът е в кома,
бере душа в реанимацията,
Любовта скита по улиците
сред неонов светлини
и реклами за бързо щастие,
а някъде хора убиват хора
с изкривеното лице на омразата.
Светът е в кома,
включват дефибрилатора,
а Любовта сяда край пътя,
уморена от дългото скитане,
изважда трохи от торбичката,
за да нахрани птиците,
изгладнели от толкова полети.
Светът е в кома,
правят му електрошокове,
а Любовта гола и боса,
търси приют за бездомници,
Исус вече Го няма,
Христос отдавна си тръгна,
остави само за спомен
кървав венец от тръни.

Невена Раманска, гр. Кюстендил

ПРЕВЪПЛАЩЕНИЕ

Аз съм точно тоя. Да. Аз съм Лудия,
който се смее и плаче, ревнува, убива от любов.
До вчера бях Отело.
Днес съм Гог и просто пия наздравици вино
с чашата на страданието.
Не съм герои, не съм и срахливец.

Аз съм точно тоя. Да. Аз съм Лудия,
който мъти с бои и със четка
водите на скучните гора,
който обръща деня им с главата на долу
и с „майната ви” отръща клюки и присмех.

Аз съм точно тоя. Да. Аз съм Лудия.
Който засажда треви и цветя в поляната на Бога.
Който с хартиен бинокъл Месечината гледа,
А после заспива самотен и гладен
сред нива от слънчогледи.